Oheň vesele plápolal, početný dav vesele hýkal, ale Hubertovi nijak veselo nebylo.
Když přijal pozvání na výroční oheň osady Zděšená roklina, netušil, že bude trávit večer jak na pouti. Na louce nedaleko trati se potulovalo několik set lidí, z toho dobrá polovina v šusťákových soupravách, a na zemi místo celt byly mnohdy rozprostřeny kostkované deky, na kterých bylo rozloženo cosi, co vypadalo jako odpolední piknik na Petříně.
Ve stánku nedaleko slavnostního ohně bylo možno zakoupit opečenou klobásu a hned vedle předražené pivo v kelímku. Chyběly už jen labutě, střelnice a cukrová vata.
Od ohně, jak z flašinetu, se již po několikáté linula melodie Niagáry, střídaná Japonečkou, a Hubert, i když měl obě písně celkem rád, urychleně vyklidil pole. ***** Když dorazil k malému ohništi na vaření, pochopil, že si o mnoho nepolepšil. Jakýsi nevelký mužík tam poskakoval jako kybernetická myška a cosi vztekle vykřikoval. Aby svým argumentům dodal váhu, práskal knírem a rozhazoval ruce na všechny strany, připomínaje tak model větrného mlýnu na skalce šíleného zahrádkáře.
Hubert se dostavil sice asi v půlce proslovu, ale i tak byl, co do informací, celkem dosti zaskočen.

„ Jak nejsi v osadě, tak nejsi tremp. To ti povídám.“
Předně nebylo zřejmé, komu je proslov určen. Každý, kdo seděl kolem ohně, tak buď strnule koukal do plamenů, nebo něco křečovitě míchal v hrnku. Ale především se každý evidentně snažil předstírat osobní nepřítomnost, aby snad nebyl, nedej bože, kníratým mužem osloven.
To ovšem řečníkovi nijak neubíralo na elánu a sveřepě pokračoval.

„Teprve v osadě se ukáže kdo je co zač. Jen ten, kdo poslouchá šerifa na slovo, jen ten si může říkat kamarád.“
Hubert se zarazil. Sice neměl pojem kamarádství nijak přesně definován, ale jeho zúžení na variantu „dělám, co mi řekne šerif“ se mu zdálo přece jenom poněkud nepřesné.

„ Víš ty vůbec, kolik já toho natrempoval? To ty nikdy nenatrempuješ. Já už trempoval a ještě jsem se ani nenarodil.“
Zajímavá představa, pomyslel si Hubert. Na snímku z ultrazvuku by byly zřetelně k vidění dvě ručičky, dvě nožičky a jedna usárnička.
Což o to, to by nebylo tak zlé, ale co by asi řekla matka-rodička, když by se jí v oné nejtěžší chvíli, v porodních cestách, zaseknul potomek za ešus.
Hubert, který se zúčastnil porodu obou svých dětí, se při té představě otřásl a poslouchal další, ne zcela nezajímavou, část proslovu.

„ Jak to, že nemám právo něco určovat. To nejsou jenom moje názory. To jsou názory statisíců trempů, co jsem svůj život potkal.“
Řečník vypadal na to, že již více než padesátkrát slyšel z jara zpívat kosa, přesto se ale Hubert nedopočítal rozumného výsledku, který by opravňoval kníratého řečníka k takovému tvrzení. A už vůbec se nesnažil přijít na důvod, pro který by zmíněné zástupy trempů sdělovali svoje názory právě k uchu řečníkovu.
Tyto úvahy ovšem kníratému nic neříkaly, a tak hnal svou pravdu do stále větších obrátek.

„Každý tremp musí uznávat trempské osobnosti a čerpat od nich moudro“, oznámil svému okolí, vypjal hruď a vyčkával. I když, zcela evidentně, o jeho moudro nikdo zájem neprojevil, vypustil

na svět další, neméně zajímavé.
„Kdo nemá chatu, není tremp. Tremp bez chaty není tremp, ale obyčejnej vágus.“
Hubert nabyl dojmu, že by v tomto případě byla na místě odborná pomoc. Což o to, jemu bylo celkem jedno, jestli je v očích kníratého fanatika vágusem, či trempem, ale mladší ročníky by mohly utrpět kulturně-společenský šok a na jejich dalším vývoji by to mohlo zanechat značnou škodu.

„Všichni nebyli stejný, všichni nebyli stejný, já tam vstoupil proto, abych to rozložil zevnitř,“ hulákal revolučně fanatik, a jeho obličej, co do střídání barev, začal připomínat světelnou show na Pink Floydech.
Okamžité přivolání houkavého auta se jevilo jako nejsprávnější řešení. Jak tak Hubert naháněl po louce signál, málem vrazil do tichého a nenápadného stařík, pokuřujícího dýmku a kývajícího se v rytmu Niagáry.
Aby ospravedlnil přítomnost mobilu, notabene zapnutého, u slavnostního ohně, nastínil staříkovi situaci a ukázal příslušným směrem. Kmet vytřeštil oči hrůzou, chytil se za hlavu a rozběhl se k ohništi takovým poklusem, že mu Hubert sotva stačil.
Když doběhli, byl zběsilý vykladač trempingu zrovna u konce jednoho ze svých moudrých výkladů, ale poslední věta, obsahující patrně zásadní poselství celého projevu, stála vysloveně za to.

„Kdo nemá na tremping stejný názor jako já, nemůže být nikdy tremp."

Varianta s houkavým autem a následnou hospitalizací by nakonec mohla být přece jenom aktuální, pomyslel si Hubert, když v tom zasáhl kmet:
„ Milánku, už je čas jít domů.“
Řečník svěsil ramena, celý se jakoby schoulil do sebe a vzdorovitým hlasem malého dítěte zaškemral:
„Já ještě nemůžu, ještě jim to musím všechno říct, oni vůbec nic nechápou.“
Stařík ho vzal kolem ramen a vlídně pronesl:
„To víš, že jim to všechno řekneš, Milánku, ale až zítra, až se pěkně vyspíš.“
„ On tu nikdo ničenu nerozumí, já jim to musím pořád dokola všechno vysvětlovat.“
„To víš, Milánku, že musíš. Všechno jim to vysvětlíš, ale zase pěkně až zítra.“
A stařík odváděl Milánka pryč od ohně, a vrzání štěrku se neslo nocí, dokud se v nedaleké chatě nerozsvítilo světlo.
Hubert zůstal po tomto výjevu jako opařený, ale pro ostatní to evidentně byla stará známá věc. Všichni, kdo se předtím tvářili, že u ohně vůbec nejsou, ožili a začali se normálně bavit, jako by se vůbec nic nestalo.
Lehce otřesený Hubert překonal vnitřní odpor, zakoupil si jedno předražené pivo a po jeho vypití se odebral se směrem k lesu, aby si našel nějaké to pěkné místo a celý večer zdravě, a hlavně co nejrychleji, zaspal. ***** Když asi po roce otevřel Hubert svou poštovní schránku, vypadla na něj obálka a z obálky vykouklo zvadlo.

Milý kamaráde, srdečně Tě zveme na výroční oheň osady Zděšená roklina.
Součástí slavnostního večera bude přednáška na téma Tremping včera, dnes a zítra, kterou přednese Ing. Milan Vševěd, kandidát věd.

Po přečtení zvadla si Hubert zakoupil mapu republiky, a jal se vyhledat místo, které je od Zděšené rokliny co možná nejdále. _____

Petr Soldát - Harmonika

Trapsavec 2012